

KATEŘINA JANOUCHOVÁ TYGŘÍ ŽENA

Švédský rodinný thriller

Mladá fronta

KATEŘINA
JANOUCHOVÁ
TYGRŮ ŽENA

Švédský rodinný thriller

Mladá fronta

Ze švédského originálu přeložila Lucie Johnová.

Text © Kateřina Janouchová, 2011

Translation © Lucie Johnová, 2014

LEŽÍ TADY, ŽENA, KTEROU TOLIK MILUJE. Odpočívá na pohovce s hlavou položenou na vzorovaném polštáři. Její tělo je v tuhle chvíli uvolněné a napůl zakryté dekou. Zůstal stát ve dveřích, nechce ji vyrušit. Potřebuje se přece zotavit. Její tvář se odráží od struktury látky, malá světlá skvrna, která jako by volně plula mezi temnými barvami. Jak ji tak pozoruje, ostře vnímá kašdický rys její tváře. Ovály očí, které tvarem připomínají mandle, měkké oblouky obočí. Rovný nos, trochu nepravidelný a jakoby povýšeně zvednutý, dodává jejímu obličejí osobitost. Plet, o poznání bledší než obvykle, se jako tenký pergamen napíná přes pocity, sny, vzpomínky. Dokonce by se dalo říct, že je průsvitná, pokud by chtěl člověk použít tak otřepanou frázi. Jak vlastně taková průsvitná pleť vypadá? Že by skrze ni bylo možné nahlédnout druhému člověku do duše, do jiného světa? Zdá se, že se jí hlavou honí různé myšlenky, až se jí z toho zavřená víčka lehce zachvívají. Spící osoba – kde se asi právě nachází, kam míří? Denní světlo vystřídal soumrak, teď na podzim přichází tma dřív, dny už se krátí. Za okny se začala rozsvěcet světla velkoměsta, tam venku je život a je stejně intenzivní a hektický jako vždycky. Lidé spěchají z práce či ze školy, míří domů k rodině, za svými přáteli, za svými láskami. Maličcí mravenci, kteří se hemží po světě, vláčejí aktovky a nákupní tašky, snaží se vybudovat si co možná nejlepší život. Zrovna jako to dělali oni dva. Zrovna jako to dělají i nadále.

Po ránu se nad střechami domů převalovala mlha a vytvářela onu typicky říjnovou náladu, kterou kdysi míval docela rád, ale která v něm teď probouzela nejistotu. Vlhká clona kolem slunečních paprsků v něm vyvolávala smutek. Život by měl vypadat jinak, říkal si. Nemělo by tu s nimi bydlet ticho, mělo by někam odejít, zmizet. Ale ono se místo toho šíří, rozlévá se nad nábytkem, vkrádá se do koutů. A žena, kterou miluje, tu leží na pohovce, nehybná a němá. Ruce má sepjaté na prsou, tmavé vlasy kolem čela neupravené a neučesané. Bodlo ho u srdce. Je jeho povinností ji před tichem zachránit, pokusit se ji přivést zpátky

do reality. Musí se o ni postarat, musí se snažit zařídit, aby se uzdravila. Nikdo ho z ničeho neobviňuje, ale on tu potřebu přesto pociťuje, ví, že je na něm, aby sebe i ji provedl všemi úskalími a vyhnul se přitom skrytým podvodním útesům. Kéž by alespoň něco řekla. Kéž by za ním přišla, požádala ho o pomoc. Kéž by se zhroutila. Pak by bylo daleko snazší ji utěšit, být po ruce, když ho bude potřebovat. Jenže ona jako by se kolem té své rány celá sevřela, odmítá ho k sobě pustit blíž. Myslí si snad, že měl jednat jinak? Ale co mohl dělat, tedy kromě toho, co už udělal? Všichni jsme něčím vinni, znělo mu v hlavě. Všichni jsme něčím vinni, ať už se nám to líbí nebo ne. On už jen pouhou svou existencí způsobuje něčí utrpení. Pouhou svou existencí někomu ublížil. A teď už neví, co by mohl ještě udělat. Může tu jenom bezmocně stát a dívat se.

ÚČTY, REKLAMY A PÁR OBÁLEK, u kterých nebylo na první pohled jasné, co obsahují. Cecilie ohmatávala tvrdý hnědý balíček. Cecilie Lundová, do vlastních rukou stálo na něm. Úhledný rukopis jí nic neříkal, nepatřil Christině, jejíž písmo bylo rozmáchlé a jakoby trochu neuspořádané, ani Sonje, jejíž písmo bylo poznamenané tím, že se staré dámě už trochu třáslы ruce. Co sestry, Marie nebo Susanna? Ne, proč by jí posílaly knihu, nebo co to v tom balíčku je? Kdyby jí jedna nebo druhá chtěla dát něco ke čtení, předala by jí to osobně. Nejspíš to bude nějaká reklama, někdy je obchodní společnosti posílají na konkrétní adresy, aby je lidé rovnou nevyhazovali do koše.

Cecilie zavřela schránku a s hromádkou pošty se vydala zpátky do domu. Dítě v jejím břiše zuřivě kopalo. Od té doby, co začátkem září pocítila tyhle štouchance poprvé, už si na jeho pohyby zvykla. Tohle maličké je pěkné ranní ptáče, usmála se v duchu, když si zalila čaj a vzala si z mísy banán. Čilé miminko, které bude prohánět celou rodinu. Částečně se na to těšila, ale zároveň ji to naplňovalo obavami.

Účet za elektřinu je naštěstí celkem nízký, řekla si v duchu, když otevřela podlouhlou obálku s logem dodavatele elektřiny. Pocit ulehčení však netrval dlouho, v příštím okamžiku našla upomínku týkající se nezaplacené faktury ke kreditní kartě. Odložila otevřenou obálku stranou a probrala zbylou poštu. Už vůbec nedostáváme osobní dopisy od přátel a od příbuzných, pomyslela si. Tyhle věci dneska člověk vyřizuje přes e-mail a Facebook. Papírová pošta dnes už představuje jen plynulý přísun nepříjemností. Plus sem tam pár pozvánek na premiéry méně významných filmů či na slavnostní otevření nějakého obchodu s nábytkem nebo něčeho podobného. Na akce, které pořádala Christina nebo na které byl zván John.

Tvrdý hnědý balíček si Cecilie nechala nakonec. Potěžkala ho v ruce a teprve potom z kratší strany odstranila lepicí pásku. Samozřejmě že to byla kniha, a ani nebyla nijak tlustá. Obálka byla na dotek hladká a laděná do sépiových tónů. Na obrázku byla

žena, jejíž obličej byl částečně skrytý ve stínu, a na klíně měla malého chlapečka. Ti dva seděli v autě a dívali se někam do neznáma. Tvář dítěte se odrazila ve zpětném zrcátku. Z obrázku vyzařovalo něco krásného, ale zároveň zneklidňujícího. *Doris Lessingová, Páté dítě*, přečetla si Cecilie. Nobelova cena za literaturu v roce 2007. Obrátila knihu v rukou. *Může člověk opustit své dítě? A může milovat dítě, které milováno být nechce?* psalo se na zadní straně obálky. Ta slova zněla nemilosrdně, velmi přísně a chladně. Cecilie četla dál.

Tohle těhotenství nevyvolává takový pocit štěstí jako čtyři předehlá. Když se pak malý Ben narodí, do rodiny vstupuje temná, osudová síla. Od toho okamžiku se totiž může stát cokoli, a to, co se děje, je pro všechny ostatní členy rodiny obrovskou zatěžkávací zkouškou.

Doris Lessingová. Cecilie tuhle spisovatelku, která na fotografii na obálce knihy působila jako vlídná stará dáma, samozřejmě znala. Trochu jí připomínala babičku Sonju. A bude příjemné mít něco na čtení, název knihy je bezesporu výstižný. *Cecilie Lundová, do vlastních rukou*. Třeba jí ten román poslala některá kolegyně, možná to byl pokus o kanadský žertík? Téma znělo zajímavě, i když zároveň poněkud děsivě. Instinktivně si položila ruku na vypouklé břicho, cítila blízkost dítěte. Možná jí tu knihu přece jenom poslala její mladší sestra Marie. Občas mívá zvláštní nápady, nejrůznější knížky vyloženě hltá a ráda by inspirovala lidi ve svém okolí, aby více četli.

Cecilie si znovu prohlédla tvrdou obálku, ve které kniha přišla, a pro jistotu s ní ještě zatřásla nad stolem. Občas býval u těchto věcí i průvodní dopis, ten se mohl zachytit uvnitř. Ale nic takového tam nebylo, nevypadla žádná kartička ani složený list papíru. A nenašla ani adresu odesílatele, jenom těch několik slov: *Cecilie Lundová, do vlastních rukou*. Žádná známka, žádné poštovní razítko. Takže tu knížku očividně nedoručil listonoš, ale někdo ji osobně hodil Cecilii do schránky. Cecilie vstala od kuchyňského stolu, přešla k oknu a vyhlédla ven na Lindängstorget, na liduprázdnou lipovou alej, jako by si myslela, že by tam osobu,

která jí román z pera nositelky Nobelovy ceny věnovala, mohla zahlédnout. Venku však jen prudce pofukoval vítr, až pestrobarevné listí tančilo nad dlážděním. Byl sychravý, pochmurný den. Fasády domů zahalené do říjnové mlhy jako by spaly. V dohledu nebylo ani živáčka, po někom, kdo snad mohl Cecilii hodit knihu do schránky, nebylo nikde ani stopy.

Bylo už dost hodin, krátce po poledni, brzy bude potřeba vyzvednout děvčata ze školky a z družiny. Cecilie už toho dnes stačila udělat poměrně hodně, uklidila kuchyň, naložila do pračky ložní prádlo dětí, zbavila se nejhoršího nepořádku v předsíni. Ale i tak jí ještě zbývá spousta práce. Bude potřeba vyndat zimní boty a vyzkoušet je, některé z dětí už nejspíš budou potřebovat nové. Musí také zkontrolovat čepice a rukavice a prohlédnout zimní kombinézy. Budou se muset sklidit jízdní kola a letní oblečení a vybavení. A také je třeba připravit zahradu na chladnější roční období. Plus ještě všechno to, co se musí zvládnout každý den, plánování jídla, nákupy, vaření, mytí nádobí, úklid. Domácí úkoly a učení. Debaty o cvičebních úborech a o tom, co se bude dělat. A Sofie bude mít za chvíli narozeniny a chtěla by oslavu s diskotékou, bude potřeba vymyslet dárky, sehnat je a všechno naplánovat, musí se napsat a rozeslat pozvánky. Každou chvíli je tu nějaký důvod k oslavě – ať už se oslavuje někdo nebo něco. V létě měla narozeniny Grétka, později, začátkem září, měli s Johnem výročí svatby, už jsou spolu patnáct let. Už téměř výročí ani pořádně nevěnovala pozornost, rok vždycky hrozně rychle utekl, nicméně skutečnost, že spolu vydrželi už jeden a půl desetiletí, lze považovat za úspěch. John ji v ten den probudil tím, že jí přinesl latte do postele a pak ji celý den rozmazloval, vzal ji na skvělý oběd do přepychové restaurace Ekenäs. Říkali si navzájem pěkné věci, on jí tiskl ruku, díval se jí hluboko do očí a prohlásil, že by s ní rád zůstal ještě alespoň dalších patnáct let, tak je to, má drahá ženo. Cecilie se trochu styděla, protože ji nenapadlo dát mu nějaký dárek, a on jí přitom daroval stříbrný náhrdelník s korály. To vůbec nevadí,

ujistil ji. Já žádný tretky nepotřebuju. Ten nejkrásnější dárek už jsem dostal. A pak jí ovinul ruku kolem pasu, přitáhl si ji k sobě a něžně ji políbil.

Každopádně sedmnáctého října je čeká další rodinná sláva. Sofie bude slavit šesté narozeniny, už je to mladá dáma a o nadcházející oslavě mluví v podstatě každý den. Takže není nejmenší šance, že by tenhle významný den snad mohl upadnout v zapomnění. Cecilie cítila, jak ji pocit povinnosti vyčerpává, připadala si unavená ještě předtím, než se vůbec s plánováním oslavy začalo. Budou samozřejmě muset pozvat celou Sofinu třídu. Někde si vypůjčit diskokouli. A pak je tu ještě hudba – kdo bude dělat diskžokeje? Taneční parket v obývacím pokoji. Párky a zmrzlina, limonáda a brambůrky. A taky nějaký hry, co říkáš, mami, a možná taky hledání pokladu, víd, tati? Sofii zářily oči očekáváním, byla však na ní znát i jistá nervozita. Ta se nikdy nespokojí s nějakými polovičatými opatřeními.

Páté dítě. Kniha ležela na kuchyňském stole a na jednu stranu Cecilii vábila, na druhou stranu jí naháněla strach. Když v ní zalistrovala, bylo jí jasné, že její obsah rozhodně nebude nijak optimistický. Harriet s Davidem se seznámili na jakémsi firemním večírku a okamžitě se do sebe zamilovali. Jako ona a John? Ano, možná. Cecilie se posadila a úplně pustila z hlavy, že by ještě měla naložit prádlo do sušičky. Přečetla si první stránku a pak druhou, četla dál, tahle Harriet, i ona má dvě sestry, ona sama je nejstarší. Cecilie je sice prostřední sestra, ale i tak, tři sestry v románu a tři sestry ve skutečnosti... A tohle je taky zvláštní, i v téhle rodině, v rodině, kterou si vymyslela Doris Lessingová a ve které se má stát něco zvláštního, mají dva kluky a dvě holčičky.

Musela čtení na chvílku přerušit, protože jí přišla esemeska. John chtěl vědět, jestli má vyzvednout děti, skončil s prací dřív a je unavený. Mohl by ještě využít příležitost a nakoupit. Dají si k večeri masové kuličky? Ano, to bude prima, odpověděla Cecilie. Vzala si s sebou knížku do obývacího pokoje, lehla si na pohovku a četla dál.

Luke, první dítě, se narodil v jejich velké posteli. Na svět mu pomáhala hlavně porodní asistentka, i když doktor Brett u toho byl také. David a Dorothy drželi Harriet za ruku. Je zbytečné dodávat, že doktor by byl býval radši, kdyby Harriet rodila v nemocnici. Ale ona byla neoblomná a setkala se s odmítnutím – z jeho strany. Byl chladný, větrný večer krátce po Vánocích. V pokoji bylo krásně teploučko. David plakal. Dorothy plakala také. Harriet se smála a plakala zároveň. Z porodní asistentky a doktora vyzařovala vítězná a slavnostní nálada. Všichni si dali šampaňské a trošičku ho nalili i malému Lukovi na hlavičku. Psal se rok 1966.

První dítě, chlapeček. No samozřejmě. Zrovna jako její a Johnův prvorozený syn William, který se narodil jednoho chladného lednového dne. Jejich vstupenka do úžasného a vyčerpávajícího světa rodičovství. Jejich život se tehdy radikálně změnil, už nikdy nebude takový, jaký býval předtím. Teď už je William velký, má svůj vlastní život někde mezi kamarády, má svou vlastní partu. Z růžovoučkého miminka se stal vytáhlý mladý muž, který už má nakročeno do puberty.

Dítě nepřestávalo kopat. Když ležela na zádech, jako by byl ten malý divoch ještě čínorodější, jeho pohyby jí však zároveň dodávaly jistotu. Dokud tohle pošuchování a převalování cítí, je všechno v pořádku.

Už na straně 37 přišla Harriet znovu do jiného stavu. Tohle mělo být ono páté dítě. Cecilie se trochu zarazila a položila si knihu na hrudník. Opravdu by měla číst dál? Možná by to měla nechat plavat? Ale někdo jí tu knihu poslal. Někdo se očividně domníval, že by bylo dobře, kdyby se s příběhem Harriet a Davida seznámila.

Přidržela si román před očima. Znovu si důkladně prohlédla obálku. Žena s chlapcem na klíně. Západ slunce. Nebo snad svítání? A kam to jedou?

Vtom zaslechla, jak v zámku zarachotil klíč a jak se vchodové dveře otevřely a zase se zabouchly.

– Ahoj, křikl chlapecký hlas. – Jsem doma!

Vzápětí už tu byl Marcus, sklonil se k ní a vtiskl jí na tvář studený polibek.

– Tobě není dobře, mami? zeptal se znepokojeně.

Cecilie se posadila a usmála se.

– Ale ne, je mi skvěle. Jenom jsem si na chvílku lehla a trochu jsem si četla. Když člověk čeká miminko, musí přece odpočívat.

– A jakpak se má bráška? zajímal se Marcus a přitulil se k ní.

– Nezlobí tě? Doufám, že tě nekope tak moc, až by to bolelo?

Marcus ani na vteřinu nepřipustil možnost, že by snad nový přírůstek do rodiny mohl nebýt bratříček. Tvrdil, že je se svým budoucím, zatím nenarozeným sourozencem v přímém spojení a že je nad slunce jasnější, že to nové miminko bude třetí kluk. Cecilie i John se pokoušeli jeho očekávání trochu usměrnit a znovu a znovu mu opakovali, že nevědí, jestli se narodí chlapeček nebo holčička, Marcus byl však skálopevně přesvědčený, že má pravdu. Bude to bráška, dostane jméno Gustav a budou mu říkat Piškotek.

– Ale kdepak, miminko je moc hodné, odpověděla Cecilie a nadechla se vůně podzimu, která jejímu synovi ulpěla ve vlasech.

– Máš dneska fotbal?

– Od šesti, přikývl Marcus. – Ale teď jdu ještě na počítač.

– Nemáš nějaké úkoly?

Marcus jenom pokrčil rameny.

Cecilie zavrtěla hlavou.

– Tak to tedy ne. Napřed si musíš udělat úkoly, to přece víš. Počítač a všechno ostatní až potom.

Marcus si povzdychl.

– Ale mami!

– Žádné ale. Dobře víš, jak rychle odpoledne uteče, a ty pak najednou pozdě večer zjistíš, že jsi na nějaký úkol úplně zapomněl, a začneš panikařit. Jen si je radši napiš teď, dokud máš čas.

Marcus se netvářil zrovna nadšeně, nicméně vytáhl z batohu učebnice a zamířil do kuchyně.

– No dobře, dobře, ale napřed si dám trochu kakaa, zamumlal.

– A teprve pak se pustím do matiky.

Už brzy bude dům plný života. Dorazí John s děvčaty, časem se dostaví i William. Bude potřeba uvařit večeři a znovu se rozjede známý večerní kolotoč. Zrovna tak jako v sedmdesátých letech v Anglii v rodině Harriet a Davida.

JAKO ŠÉFREDAKTORKA NĚKOLIKA ČASOPISŮ a známá osobnost byla Christina Lundová ve světě médií ostrřílená harcovnice. Byla zvyklá, že ji kdekdo veřejně posuzuje, že bývá zpochybňována, že ji lidé někdy chválí a často kritizují. Že je všem na očích a je ostře sledována, že ji někteří milují a jiní nesnášejí. Že je předmětem závidění, trpkosti, nepřejčnosti a drbů. Její nejniternejší já znal jenom málokdo, o to víc lidí se domnívalo, že na takovou slavnou mediální osobnost můžou vznášet různé požadavky. V průběhu let se o její přízeň ucházela spousta různých institucí, dostávala tisíce pozvánek na všemožné akce a události, často ji žádali, aby se zúčastnila nejrůznějších studií, anket, výzkumů veřejného mínění a panelových diskuzí. O všech těch dopisech od čtenářů, kterých jí chodily celé hromady, ani nemluvě. Dopisy od lidí všech věkových kategorií, dopisy na nejrůznější témata psané v různém tónu. Někteří lidé jí mazali med kolem úst, většínou se ale za jejich lichotkami skrývaly nějaké postranní úmysly, byli tu všichni ti dobrodruzi, kteří chtěli získat nějaké výhody, kteří se snažili získat lepší postavení na její úkor, kteří se toužili prosadit a udělat hvězdnou kariéru, aniž by se kvůli tomu museli nějak namáhat. Lidé, kteří chtěli získat alespoň střípek z jejího úspěchu, kteří prahli po tom, aby se mohli pohybovat v její blízkosti. Dostávala pohlednice, ale i dokumenty psané na stroji či vzkazy ledabyle naškrábané na kousku papíru, chodily jí ze všech koutů země a dokonce i ze sousedních států. Nyní získala značná část korespondence elektronickou podobu a odehrávala se prostřednictvím e-mailu, někteří lidé jí ale i nadále posílali dopisy poštou. O něco ji prosili, přicházeli s novými nápady a samozřejmě také s kritickými komentáři. Někomu vadilo, že se v jednom z článků objevily nahé ženy. Další čtenáři projevovali nespokojenost, že vycházejí články o sexu. Někdo chtěl světu sdělit svůj vlastní příběh. Všechny tyhle životní osudy se ale do časopisu samozřejmě nemohly vejít. A poté co začala být Christina coby televizní hvězda víc na očích, hromada dopisů ještě vzrostla. Přicházely komentáře obdivné, ale i zlomyslné. Někdo jí lichotil,

někdo se jí vysmíval. Některé ženy jí skládaly poklony, z dopisů jiných přímo číselo pohrdání. Většinu „papírové“ korespondence odfiltrovala Christinina pravá ruka a osobní asistentka, energická Maud, která měla agendu své nadřízené i její časový rozvrh zcela pod kontrolou. Většina dopisů letěla rovnou do koše. Christina nesnášela, když se schraňovaly zbytečnosti. Výjimku ovšem tvořily dobré nápady. Ty pečlivě archivovala a snažila se je co nejlépe využít.

Do které kategorie bych měla zařadit tohle? pomyslela si, když otevřela jeden z mnoha dopisů, které našla v deskách na svém stole. Byl napsaný na kvalitním papíře, byl to ručně vyráběný přírodní papír, který se kupoval po jednotlivých listech a měl lehce nepravidelné okraje a nádhernou strukturu. Tohle nebyly žádné hromadně zpracované anonymní papíry formátu A4, které se používaly ve všech kancelářích po celé zemi. Ne, z tohohle papíru vyzařovala elegance – a totéž platilo i pro písmo. Zato obsah dopisu byla jedna velká záhada. Christina si ta slova přečetla třikrát, ale ani napotřetí se jí je nepodařilo pochopit.

Milá Christino! Síla je především ženská vlastnost a ten, kdo má sílu, má také nástroje, které potřebuje, aby získal moc. Jenomže moc člověka opájí a může být ničivá. Bohatství nám stoupne do hlavy, zatemní nám smysly. Když má někdo něčeho hodně, může také hodně ztratit. Můžete si dovolit tohle riziko podstoupit?

Co má tohle propána znamenat? Otočila papír a marně se pokoušela najít něco, co by jí umožnilo zjistit, kdo dopis poslal. A žádné vodítko jí neposkytla ani obálka. Šéfredaktorka Christina Lundová plus adresa Magazínu F. Nic pozoruhodného. Poštovní razítko se nedalo rozluštit, inkoust byl moc světlý a některá písmenka a číslice byly nečitelné.

Dopis, z něhož se nedá vyčíst, s jakým úmyslem byl napsán. To bylo skutečně neobvyklé. Většinou pisatelé něco chtěli, na něco se ptali, nad něčím se zamýšleli, měli nějaké požadavky. Sice se možná někdy ze začátku vyjadřovali nadneseně a rozvláčně, ale nakonec z textu vždycky jasně vyplynulo, co chtějí. Někdo

se toužil objevit v článku o módě, jiný se chtěl ocitnout v centru dění, něco ovlivnit. Tihle lidé by si také rádi ukrojili kousek koláče, přišli trochu k penězům. Získali práci. Ale ať už je to cokoli, vždycky něco chtějí. Jenomže co může chtít pisatel tohohle dopisu? Měla by to probrat s Maud a vyslechnout si, co si o tom myslí ona.

Christina se v kancelářském křesle potaženém měkkou bílou koženkou pohodlně opřela. Přejela pohledem po svém širokém psacím stole, po policích s knihami a časopisy, po stěně, kde byly rozvěšené jednotlivé stránky příštího čísla *Magazínu F*. Tady se cítila sebejistá, bylo to její království. Kancelář šéfredaktorky, srdce celé redakce. Teď byl ale klid narušen. Anonymní dopis ležel před ní na stole, a jako by svítil. Christiny se zvolna zmocňovalo neurčité podráždění, rozčilující pocit ztráty kontroly. A tenhle pocit v ní vždycky probouzel neklid a nervozitu. Potřebu se nějak utěšit. Touhu utéct, nějak ten vnitřní zmatek utišit. Christina si slíbila, že nebude slabá a bezzásadová, ten slib si dávala každý den, ale stejně často ho porušovala. Dopoledne, až do oběda, to ještě šlo, ale potom jako by se síla vůle nenápadně vytrácela, jako by to psychika prostě vzdala. Jenom trošičku, žadonil slabý hlásek hluboko v Christinině břiše. Jenom trošičku, maličko, to přece nemůže nijak uškodit, ne? Jenže brzy už se jí to nestávalo jenom třikrát nebo čtyřikrát týdně, ale každý den, a navíc začínala čím dál dřív.

Nedokázala odolat. Jedna malá štamprlička by jí hned spravila náladu, navíc se den přece chýlí ke konci a redakce se už začala pomalu vyliďňovat. Jenom Maud ještě seděla u svého stolu a zuřivě bušila do klávesnice počítače. Christina ji slyšela i přes zavřené dveře.

Nejspodnější zásuvka jejího stolu. Tam na ni pod starými čísly americké verze *Vogue* a ohmataného britského vydání *Elle* čeká její útěcha. Zbývá však už jen ubohých pár kapek. Bude to stačit jen taktak. Když Christina vytahovala whisky ze zásuvky, odšroubovávala uzávěr, přikládala si hrdlo láhve k ústům a vlé-

vala si palčivou zlatožlutou tekutinu do hrdla, prsty se jí třáslly. V břiše se jí okamžitě rozlilo teplo a spolu s ním se dostavila úleva. Konečně si může v klidu uspořádat myšlenky. Podráždění se proměnilo v pocit připomínající radost, vděčnost. Vždyť co může znamenat jeden dopis z mnoha? Někdo ji obdivuje, myslí si o ní, že je silná. Vlastně tam ani nestojí nic nepříjemného, je to spíš jakési ujištění, jak je schopná. Ale že toho v té láhvi zbývá už jenom tak málo! Možná by si měla cestou domů skočit do obchodu pro další. Vždyť co dělají její vrstevnice? Polykají plno různých „pilulek štěstí“, chodí na psychoterapie a litují se, některé si možná najdou mladého milence. To už je lepší alkohol, je to přírodní záležitost, nemá v sobě žádné umělotiny. A není pro starší ženy sem tam trocha alkoholu dokonce prospěšná? Jako prevence proti srdečním a cévním chorobám? No samozřejmě. Tedy pokud to člověk nepřehání. A to ona přece nedělá.

Někdo zaklepal a Christinina noha v lodičce se rychle opřela o spodní zásuvku stolu a přibouchla ji. Do dveří vstrčila hlavu Maud a zamávala štosem papírů.

– Stihneš se, než půjdeš, ještě mrknout na pár faktur? zeptala se a obdařila Christinu typickým úsměvem výkonné asistentky, který naznačoval, že se s případným „ne“ odmítá smířit.

– No jistě, odpověděla Christina a spěšně na sebe stříkla trochu nového parfému Élégance. Nedávno dostala jeho vzorky a právě měla jeden z nich náhodou na stole před sebou. – Už jsi vyzkoušela tohle? Těžší vůně jsou takhle na podzim báječné, pokračovala a snažila se přitom, aby její hlas zněl co nejveseleji a nejnevinněji. Zdá se jí to jenom, nebo na ni Maud skutečně vrhla nedůvěřivý pohled? Že by k ní snad pach alkoholu proniknul i přes tu květinově sladkou vůni?

– Dostali jsme vzorky pro všechny v redakci, připomněla jí Maud. – Je to nádherná vůně.

Christina s úsměvem natáhla ruku a vzala si od ní pečlivě srovnané faktury. Proč si připadá, jako by ji někdo přistihl při něčem nepatřičném jenom proto, že si dala mikroskopické množství

whisky? Možná by se na ten nákup cestou domů měla vykašlat, měla by si vzít taxíka a vyrazit rovnou za Larsem-Åkem. Určitě už má hotovou večeři.

Ano. Přesně tohle by měla udělat. Podepsala faktury a zvedla se od stolu. Oblékla si kabát a podívala se do zrcadla, které viselo na stěně vedle knihovny. Slova, slova, slova. Kdyby se tak měla zabývat vším, co jí lidé napíší! To už by se dávno zbláznila. Jsou to nesmysly, nic jiného než nesmysly. Udělá nejlíp, když ten dopis hodí do koše. Ať je napsaný na jakkoli luxusním papíře. Ale místo toho jej znovu složila, vrátila ho zpátky do obálky a tu hodila do spodní zásuvky stolu, aby tam dělala společnost teď už prázdné láhvi od whisky. Jen ať si tam ten dopis nějaký čas zůstane – dokud se nerozhodne, že ho skutečně vyhodí.

DŮM JÍ NAJEDNOU PŘIPADAL HROZNĚ PRÁZDNÝ. Susanna se zastavila v hale a přejela pohledem dokonalý pořádek, který tady v přízemí vládl. Orientální koberec, originály obrazů, které byly vkusně rozmístěné po stěnách. Odkládací stolek a zrcadlo zasažené v masivním zlatém rámu. Naleštěné parkety, na kterých nebylo ani smítko prachu. Její domov by mohl klidně figurovat v časopise o stylovém bydlení. Připadala si tu skoro jako v nějakém muzeu, byl tu klid, ale zároveň zde panovala jakási strnulost.

Její manžel Thomas pochopitelně ještě nebyl doma, i když už bylo skoro devět večer. Odložila svazek klíčů do misky na stoleku u vchodu a skopla z nohou kozačky. Pověsila si bundu s kožešinovou kapucí na obvyklé místo na věšáku a vklouzla do měkounkých plyšových bačkor. Podlaha už začínala studit do chodidel. Tenhle velký dům se nikdy pořádně neprohrál, a vzhledem k tomu, že Susanna navíc neustále držela dietu, jí byla pořád zima. Ale tak už to prostě chodí, utěšovala se. Radši být štíhlá a mrznout, než aby mi bylo teplo, ale byla bych tlustá. No nemám pravdu, Susanno? Najednou měla sto chutí se téhle filozofii vzeprít. Dát si nadýchaný koláček se skořicí nebo croissant s čokoládovou náplní. Bohužel však doma žádné takovéhle zbytečnosti nemá. Nanejdvůž tak ve spíži sáček vlašských ořechů, protože olej, který obsahují, je dobrý na pleť a na vlasy. Zdraví prospěšný tuk, tak se tomu říká. Funkční potraviny. Už má toho honu za fyzickou dokonalostí vážně dost. Jenže je tu ještě nějaká jiná možnost? Rozhodně netouží ztloustnout, vypadat po tělesné stránce podobně zanedbaně jako spousta jejích vrstevnic. Ne, po čtyřicítce se prostě oddělí zrno od plev. Některé ženy se dál udržují ve formě, protože se rozhodly být ve stáří zdravé, jiné zpohodlní a nemají dost rozumu na to, aby si hlídaly váhu a postavu.

Paní, která jim sem chodí uklízet, odvedla skvělou práci. Jako vždycky. Nedávno umytá kuchyně se jen leskla, ve vzduchu nad pracovními plochami utřenými s puntičkářskou pečlivostí se ještě vznášel závan citronové vůně čisticího prostředku. Kachlíčky, nerez a dřevo, kuchyně byla dost prostorná a klidně by se tam

mohlo usadit i dvacet lidí. Jenže všech deset masivních dřevěných židlí rozestavěných pravidelně kolem stolu zelo prázdnotou, tichá připomínka, že dnes večer se v tomhle domě žádná večeře nekoná. Stejně jako se nekonala včera. Co si má se vším tím prázdným prostorem počít osamělá žena, jejíž dcera už se odstěhovala a jejíž manžel je očividně ženatý především se svou prací? Přes den toho mnoho nesnědla a teď ji opustila i ta lehká chuť na nějakou sladkou dobrotu. Bude jí stačit šálek čaje.

Čekala, až se začne vařit voda, a mezitím si vyndala ze skříňky čajový sáček. Nalila vodu do svého oblíbeného hrnečku s kytičkami a odnesla si čaj do obývacího pokoje. Rozsvítila stojací lampu, místnost zaplavilo světlo vycházející z malých lucerniček z barevného skla. Nechtělo se jí zapalovat oheň v krbu, připadalo jí to jako zbytečná námaha. I když by něco, co by ji zahřálo, potřebovala. Nedávají v televizi něco, co by stálo za vidění? Zapнула obrovskou plochou obrazovku, která zabírala skoro polovinu jedné z kratších stěn, a pokojem se rozezvučela znělka zpravodajství. Susanna se pohodlně uvelebila na měkké pohovce ve tvaru L a přikryla se slézově fialovou dekou. Natáhla si nohy před sebe a jemně zahýbala prsty.

Je to tak. Tak takhle teď vypadá její život. Thomas je pryč, Alexandra se odstěhovala. Susanniny sestry mají dost svých problémů. A z Christiny, jejich matky, je teď nová hvězda na televizním nebi, takže je momentálně plně zaujata všemi těmi svými úžasnými projekty. Ale co já? chtělo se Susanně najednou zakřičet. Jistě, má nějaké kamarádky, ženy, které jsou na tom podobně jako ona, které nedávno překročily čtyřicítku nebo se k ní blíží a jejichž manželé také pracují v různých fondech a bankách a děti už vyrostly z puberty a jsou dospělé. Ženy, které mají svou vlastní kariéru – anebo také ne. Ženy, které podobně jako ona jen zřídka kdy budí dojem, že jsou spokojené, navzdory veškerému nadbytku, ve kterém žijí. Jak je možné, že jsme tak strašně nešťastné? přemítala Susanna, když se dívala na zprávy o povodních v jakési asijské zemi a o zemětřesení v jině. Umouněné a uplakané děti

v náručí otrhaných matek. Balíky s léky a potravinovou pomocí, které na místo posílají Spojené národy a kterých není nikdy dost. Už ji unavuje neustále poslouchat zprávy o všech těch neštěstích, ke kterým ve světě dochází. Války, hlad. Násilnosti. Všude je tolik chudoby a bídy. A ona má přitom tu drzost, že si sedí ve svém přepychovém obývacím pokoji a připadá si nespokojená.

Cítila, jak se jí hrudí šíří panika. Natáhla se po iPhone v diskrétním zlatém pouzdře. Napřed navolila Christininu číslo. Nikdo to nebral. Pak zkusila Marii, mladší ze sester. Hovor se přesměroval do hlasové schránky. Měla by zavolat babičce Sonje, prohodit se starou dámou pár slov? Ne, do toho se jí nechce. Takže zbývá Cecilie. Druhá sestra, která jí je věkem nejbližší. Ačkoli jsou jejich životy naprosto rozdílné, právě Cecilie jí rozumí ze všech nejlíp. O těchhle stránkách své existence se může bavit především s ní. Tedy pokud se s nimi v tuhle chvíli vůbec dokáže svěřit. Vybudovala si jistou vnější fasádu, prostě nemohla jinak. Ale i tak. Zlomky pravdy přece jenom pronikly na povrch.

– No ne, ahoj Susanno.

Cecilie telefon zvedla, spolehlivá jako vždy. Čeká už páté dítě, a přitom je to právě ona, kdo je ostatním neustále k dispozici, kdo si pro ně pokaždé najde chvíli.

– Nazdárek. Neruším?

Samozřejmě že rušíš, Susanno, ovšem to jsi dozajista věděla, ještě než jsi tohle číslo vytočila. Ale stejně jsi to udělala. Nedokázala jsi odolat, tenhle chaos tě přitahuje, chceš mít pocit, že jsi alespoň částečně jeho součástí. Silná, Susanno, vždycky jsi byla silná. Ale zároveň se v tobě ve chvíli, když jsi uslyšela Cecilii a někde v pozadí ještě navíc hlasy chlapců a nějaký rámus, něco zlomilo. Dnes večer nemáš sílu cokoliv předstírat. Potřebuješ popravdě říct, jak se věci mají. A jak se tedy mají? Ach, to kdybys tak věděla.

Jenže právě tady je nejspíš ten zakopaný pes. Že toho ví tak málo. S každým dalším rokem jako by ztrácela víc a víc toho, co tvoří její podstatu.

– S tím si vůbec nedělej starosti, řekla Cecilie.